

никъ цалуиъ го по ланитыѣ и по челото. Той заплака и съ пламенны сълзи облѣ лицето на пріятеля си.

— Ако да бѣхъ та огласилъ, нещѣхъ да плачѣ ! О защо не могѣ да ти кажѣ, въ тѣзи нощъ ще вечерямы заедно въ рай ?

— Вѣроятно да, отговори гъркѣтъ съ трепетенъ гласъ. Человѣци, на които смъртъта не е раздѣлила сърцата могѣтъ и задъ гроба да са срѣшнѣтъ. Въ тѣзи земя . . . въ възжелѣнната и прекрасна тѣзи земя . . . прощавай за винаги ! Идѣ подирѣ ти служителю на обществената сила.

Главкѣ са откъснѣ отъ пригрѣдкыѣ на пріятеля, и когато излѣзе на свободны въздухъ, който ако и да бѣ затуленъ отъ слънцето, но пакѣ бѣше топълъ, малко останѣ да му принадле като осѣти вліяніето му. Мышцыѣ му, които страдаяхъ още отъ слѣдствіята на страшната отрова, имахъ нужда отъ подпиранье.

— Дерзай ! рече му единъ отъ стражаритѣ. Ты си млялъ, гѣвкѣвъ и ѣкъ. Ще ти дадѣтъ въ ръцѣтъ оръжіе, може да побѣдишъ.

Главкѣ не отговори, но отъ срамъ за слабостъта си той осѣти въ себе си такъвои отчаянно дързновение щото можи да придаде кръпость на мышцыѣ си. Тѣлото му голо, освѣнъ около кръста, са намаза, даде му са еще и ножъ, оръжіе безполезно, и го закараха на арената.

И тогасъ щомъ видѣ гъркѣтъ хиляды очи обрънѣты къмъ себе си осѣти са като че не е вече смъртенъ. Сѣкакѣвъ знакъ отъ страхъ и самытъ страхъ исчезнѣхъ отъ него, блѣдното му лице пламнѣ отъ благородна гордость и той са исправи на краката си колко можеше добръ. Жилыстыѣ мышцы и членове на прекрасната му снага, серіозното му но неначумерно чело, и непобѣдимат му душа, която видимо са проявяваше на крайно гнѣвното му лице, и която говоряше на безгълвныѣ му устны чрезъ очыѣ му, чрезъ дриженіята му ; сичко туй го искаваше явственно живостенъ и въ сѣщото време доброснаженъ ; тѣй Аѣнската онѣзи доблестъ, го покызваше като нѣкой неговъ отечествененъ богъ — покровитель, като герой и богъ въ сѣщото време.

Викове отъ ужасъ и отъ ненавистъ отъ отдаваното нему злодѣяніе извиканы посрѣшнѣхъ. Главка щомъ той влѣзе въ аренана, но тосъ часъ са тѣ преобрънѣхъ въ неволно мълченье отъ удивленіе, въ единъ видъ отъ почтително участіе, и слѣдъ едно нечакано постенванье, неволно отъ сѣкы уста исхвъркнѣло отъ безчисленото онуй множество, каго че да бѣше едно само постенванье, на сичкыѣ тѣ очыѣ са обрънѣхъ отъ аѣннина, къмъ старшына и ужасенъ